

Petra Martišková

**útek
za
láskou**

Petra Martišková

Útěk
za
láskou

edice
KLOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2017

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-499-9 (pdf)

Billy, ty jsi snad úplně zešílel!“ Zoufalstvím a ponížením bych si nejraději rvala vlasy.

Jenomže Billy byl nekompromisní. Už to, že se ve druhé čtvrtého ročníku prestižního soukromého pražského gymnázia objevil obří černochoch v černém obleku a s tmavými brýlemi na očích, způsobilo pořádný rozruch. A co teprve, když mi začal uprostřed biologie balit věci do batohu a pak mě táhl za sebou jako loutku.

Naše třídní se nezmohla ani na popel. Koutkem oka jsem zahlédla šokované pohledy spolužáků i potutelný úsměv nejlepší přítelkyně Leony. Mým životním stylem se vždycky dobře bavila.

„Promiňte a nashledanou,“ zamumlala jsem omluvně k vyděšené profesorce a nechala se vytáhnout ze třídy. Jakýkoliv odpor by byl, vzhledem k mé tělesné konstituci v porovnání s Billyho, naprosto zbytečný. Na chodbě se k nám připojil mně dosud neznámý blondák stejně obrovský jako Billy. Zařadil se mi po druhém boku.

Billy uděloval rychlé pokyny do vysílačky, zatímco druhý kravaták se obezřetně rozhlížel kolem. Doslova mě vytáhli na ulici, kryli vlastním tělem a skoro poponášeli do bezpečí auta.

Ostré podzimní slunce mě na malou chvíli oslnilo, přesto jsem si stihla všimnout auta, které sem rozhodně nepatřilo. Mezi staré typy Octavií, Fiatů a Opelů zapadalo luxusní Volvo s černými neprůhlednými skly asi stejně nenápadně jako slon do mraveniště.

Billy si Volvo zlověstně měřil celou dobu, než otevřel zadní dveře auta, sklonil mi hlavu a prudce mě strčil dovnitř. Na rozdíl ode mě si nevšímal mých spolužáků vyložených v oknech.

Se skřípěním gum jsme vyrazili z parkoviště od školy. Černé Volvo nás chvíli sledovalo jako stín, ale pak kamsi zmizelo.

„Můžeš mi říct, co se děje tentokrát?“ vyštěkla jsem na svého strážce.

Přerovnála jsem si učení ledabyly naházené v batohu a toužila se propadnout minimálně do Austrálie, kde bych si klidně založila klokaní farmu a nádeničila sedm dní v týdnu dvacet čtyři hodin denně. Všechno se mi zdálo lepší než zítra čelit vysmátým spolužákům. Zase.

„Další anonymy,“ řekl stručně.

Věděla jsem, že to je maximum, co z něj v tuhle chvíli dostanu. Za roky, co s námi strávil, přesněji řečeno, kdy se od nás nehnul ani krok, jsem o něm zjistila pouze jedno jediné: není zrovna dvakrát výřečný. Na vysvětlení si musím počkat.

Takových šoků, útěků i zmatků jsem zažila už bezpočet. Jenže dnes mi něco říkalo, že tohle je horší. A jestli existuje něco, čemu stoprocentně věřím, je to má intuice.

V pokoji hotelu, jehož jméno jsem nezaregistrovala a kam mě Billy přivedl z podzemních garáží, zmateně pobíhali lidé s telefony.

Stála jsem u okna, stranou všeho dění, a sledovala soumrak nad Prahou. Výhled na historické centrum hlavního města byl skutečně impozantní. Zapadající slunce pozlatilo podzimně zbarvené listí na stromech, odráželo se v okenních tabulích i výlohách plných dýní a strašáků.

Vítr proháněl ulicemi spadané listí a lidé se mu ve spěchu snažili vyhýbat. Zajímalo mě, kam mají namířeno. Z práce domů? Na večeři? Na návštěvu? Do kina? Na rande? Rozhodně měli všichni podstatně zajímavější program než já. A většina docela určitě i život. I když spousta z nich by se mnou asi měnila. Z fleku.

Klapnutí dveří mě vytrhlo z chmurných myšlenek. Ve dveřích se objevil rozčilený táta. Konečně. Pohledem přeletěl místnost, a když mě uviděl, viditelně se mu ulevilo. Rychlými kroky překonal vzdálenost mezi námi a zdrtil mě v mohutném medvědíh objetí.

„Jsi v pořádku?“ Odtáhl mě od sebe, prohlédl od hlavy k patě a rukama mi přejížděl po ramenou ve snaze najít nějaké zranění.

„Tati, uklidni se, ano? Nic mi není,“ ujistila jsem ho.

Znovu si mě důkladně prohlédl a pak neochotně přešel k Billymu na druhý konec pokoje. O něčem se spolu dlouze dohadovali a studovali pomačkané papíry. Předpokládala jsem, že jde o ty anonymy.

Možná bych se taky měla podívat, ale celé mi to připadalo přitažené za vlasy, takže jsem tomu nechtěla ani věnovat pozornost.

Tatka se i s dopisy přesunul ke skupině cizích mužů. Podle oblečení a gestikulace šlo o kriminalisty. Jejich stoický klid vedle zděšeného táty a neustále kolem dokola pohledem těkajícího Billyho byl až k smíchu. Ukazovali tatkově nějaké fotky a on jen bezradně kroutil hlavou,

nebo krčil rameny. Pochopila jsem, že na nich jsou podezřelí. Připadalo mi to strašně komický, ty výrazy, pokyvování hlavou, mumlání si pod vousy. Už jim chyběl jen kostkovaný kabát, čapka na hlavě a lulka.

Nevydržela jsem a vyprskla smíchy. Ovšem to jsem neměla dělat. Lekli se tak, že většina z nich sáhla po zbraních a bez váhání je namířili na mě. To mě pobavilo ještě víc. Zvedla jsem ruce na znamení, že se vzdávám, a jen stěží udržela vážnou tvář.

Když nic víc, alespoň jsem urychlila jejich odchod. Konečně se začala místnost trochu vylidňovat. Hned se mi lépe dýchalo.

„Emmo!“ Taťka zuřil. „Zřejmě si úplně neuvědomuješ, co se děje.“

„Já hlavně ani nevím, CO se děje, ale promiň, tati,“ vystrčila jsem vyzývavě bradu, „nepřijde ti to trochu přehnaný?“

Taťka si mě nevěřicně prohlížel a pak si odfrkl.

Můj distingovaný, za každé situace dokonale šarmantní, elegantní a uhlazený otec si odfrkl jako dostihový kůň! Popadl mě za ramena, aby mě přiměl pořádně poslouchat, a z blízkosti, že jsem cítila jeho pepermintový dech, odsekával každé slovo: „Ne. Není. To. Přehnané. Tady jde o tebe. A já nedovolím, aby se ti něco stalo. Musíš okamžitě odjet. Všechno je zařízené, letenky jsou připravené na letišti. Sbalil jsem ti to nejnnutnější na cestu, ostatní věci si koupíš až u mámy...“

„Cože?! U mamky?“ zděsila jsem se. „Chceš mě poslat do Států?! Tati, já nechci. Nic tak hrozného se přece nestalo, abych musela pryč ze země!“

„Stalo se víc, než si myslíš. Víc, než víš. Víc, než si vůbec dokážeš představit! Musíš bezpodmínečně pryč!“ Jeho hlas nepřipouštěl námitky.

„Tati,“ zakvílela jsem. „Já nechci odjet. Musím do školy, letos maturuju, nemůžu si dovolit vysadit ani na den, natož na týden, nebo na jak dlouho mě tam chceš vyhnat!“

„Nevyháním tě, ale chráním. Je to naprosto nezbytné, jinak bych to nedělal. Musíš mě pochopit!“ Pohládl mě po tváři, v očích záblesk něčeho, co jsem u něj nikdy neviděla. S hrůzou jsem si uvědomila, že je to strach. Strach o mě! Ale proč, sakra? Copak tohle je něco nového? Ne! To už tu bylo. Několikrát.

„Nepochopím,“ ujistila jsem ho s despektem. „Musím do školy!“

„Odmaturuješ ve Státech,“ prohlásil s takovým klidem, jako kdyby mi právě nehodlal změnit život od základu, ale servíroval mi lahodné menu o pěti chodech zakončené zmrzlinou s karamellem, což miluju. Nechtěla jsem si ani představit, že bych snad neměla maturovat tady, se svými spolužáky. Že bych měla odejít od kamarádů, přijít o maturitní ples, poslední zvonění i večírek, nechat si jenom zdát o přijímačkách na vysněnou vysokou. Konec s free runningem, teď když jsme se kvalifikovali na světový šampionát. V žádném případě!! Rozhodla jsem se bojovat. Za sebe, za svůj poslední ročník, za svůj život tady.

„Vážně nevím, proč bych se měla trmácet na druhý konec světa jen kvůli tvým paranoidním představám! A ani to nemám v úmyslu! Tati, přece se neděje nic nového, na anonymy už bys měl bejt za ty roky zvyklej. Budu tě poslouchat na slovo, беру i Billyho dohled, kamkoliv se hnu. Už mu nebudu utíkat, slibuju. Ale já nechci k mamce. Prostě nejedu. Nemůžu.“

„Já se tě ale neptám. Já ti to prostě oznamuju! S mámou už je všechno domluvené.“

„Ne!“ vykřikla jsem naprosto šílená, ale tatka chladně vynesl smrtící ortel: „Dnes v noci odlétáš, Emmo, a neholdám už o tom diskutovat!“

„Nikam neletím!“ vyštěkla jsem rudá ponížením, vzteky, zoufalstvím i neodvratitelností jeho rozhodnutí. A co hůř, ani nebylo kam utéct. Dveře střežil Billy, další tři muži, které jsem dnes viděla poprvé, se obezřetně rozhlíželi po okolí z oken, blondák ze školy stál ve dveřích do vedlejšího pokoje. Další úniková cesta byl jen požární žebřík. Riskla bych cokoliv. Billy však pochopil, jakým směrem se ubírájí mé myšlenky až moc rychle.

Nesnáším ho! Nesnáším jeho práci! A rozhodně nikam neletím!

O dvě hodiny později se z hotelové garáže vyřítla tři navlas stejná auta, každé jiným směrem. Zatímco dvě zamířila do ulic Prahy, aby zmátla případné sledovatele, třetí s mojí maličkostí na zadním sedadle na letiště.

V podzemních garážích obřího obchodního komplexu mě táta přesadil do jiného auta, políbil mě do vlasů a pevně objal.

„Mám tě rád, Emmo. Mrzí mě to, víc než si myslíš, věř mi.“

„Promiň, ale moc mi to nejde,“ ušklíbla jsem se.

Na letiště se mnou jel Billy s dalšími dvěma kravatáky, jak důvěrně říkám své ochrance, která střeží už nějakou dobu každý můj krok. Táta neriskoval, že by ho někdo na letišti zahlédl, nebo ještě hůř – vyfotil a ohrozil tím tak mou bezpečnost. Fotka by se dostala do bulváru za pár hodin.

Jako by na tom záleželo, když já za čtrnáct hodin budu na míle daleko od domova, táty i kamarádů, na druhém konci zeměkoule.

Letištní halou jsme proletěli jako komety. Jen koutkem oka jsem zahlédla stánek s novinami. Už dávno jsem si v sobě vypěstovala dokonalou disciplínu a naučila se je míjet bez jediného pohledu. Tentokrát jsem udělala výjimku. Možná jsem to ale neměla dělat. Obří titulek bulvárního plátku mě totiž nenechal na pochybách, že mám opravdu problém.

Připadala jsem si jako idiot, když jsem procházela letištní kontrolou uprostřed chumlu svalovců s vysílačkami v uších, kteří obezřetným pohledem prošpikovávali všechny v dosahu jednoho kilometru. Děkovala jsem bohu, že měřím jen sto osmapadesát centimetrů – díky tomu jsem mezi těmi obrovitými těly téměř nebyla vidět. Pro jistotu jsem si narazila na hlavu kšiltovku a na oči tmavé brýle – mám je v batohu jako povinnou výbavu kvůli pitomým fotografům lačnicích po mé fotce – a snažila se neposlouchat hlasitý šepot kolem sebe.

„Kdo to je?“

„Tutově nějaká zahraniční hvězda!“

„Myslíš?“

„Stoprocentně! Počkej, už vím, to je herečka. Kde já jsem ji jen viděl... nehrála v tom... počkej, jak se to jen jmenovalo?“

Nehrála, ušklíbla jsem se v duchu a ani jsem se nenařádala poslouchat rozhovor do konce. Já nehrála nikdy v ničem, já jsem jen loutka v rukách svých příliš ambiciózních rodičů. To oni si hráli.

Právě teď s mým životem.

Naštvaně jsem sebou plácla do měkké sedačky v první třídě a hluboce vydechla, šťastná, že mám tu pitomou cestu za sebou. Vydolovala jsem z kapsy mobil. Minimálně Leoně bych mohla napsat, ať ví, kam jsem zmizela.

Jenomže ke mně přiskočil Billy. Vyškubl mi telefon z ruky, vytáhl SIM kartu a zlomil ji.

Bezva. Zuřivě jsem mu mobil zase vytrhla z ruky, švihla s ním do tašky a v duchu se snažila napočítat do sta, prý to uklidňuje. Došla jsem ke třiceti pěti, když si ke mně Billy přisedl.

To mě zmátlo.

„Nikdo nesmí vědět, kde jsi,“ vysvětloval. Dokonce měl na tváři omluvný výraz. Nebo snad pochopení? Ne zrovna slušně jsem si odfrkla.

Proč zrovna já? Co jsem komu udělala, že zrovna já musím mít za rodiče takové exoty?! pomyslela jsem si.

Jestli něco na Americe miluju, pak to je podzim. A jestli na ní miluju něco ještě víc, tak podzim v Bostonu. Hlavní město Massachusetts mě přivítalo slunečními paprsky a já se konečně, i když mimoděk, usmála. Zhluboka jsem vdechovala svěží chladivý vzduch – voněl přístavištěm, mořem, rybami, tlejícím listím. Příroda se pomalu ukládá ke spánku, velkoměsto pulsuje životem. Navzdory neradostným vyhlídkám a mamce letící mi naproti – jako vždy pozdě a ve špinavých montérkách, se šmouhou od oleje na tváři – jsem se přestala bát.

„Emmo!“ chytla mě do náruče. „Teda ty jsi vyrostla! Ukaž, ať si tě prohlídnu.“

„Mami,“ zamumlala jsem a odstrčila ji od sebe co nejdál, protože jsem si všimla, že budíme pozornost. „Byla jsem tu před třemi měsíci. Celý prázdniny.“

Mamka to rozhodně za chvíli nepovažovala. Objímala mě hlava nehlava a přitom chrlila jednu otázku za druhou, aniž by počkala na odpověď. Lidé se na nás pořád zvědavě ohlíželi. Asi nebyli zvyklí vídat špinavou ženskou v mon-

térkách objímající mrňavou holku uprostřed hromady obrovských chlapů v černých oblecích.

„Emmo White!“ ozval se za mnou vysoký autoritativní hlas. Samozřejmě nemohl patřit nikomu jinému než mé sofistikované babičce.

V dokonale padnoucím kostýmku se zlatými knoflíčky, perlovým náhrdelníkem a náušnicemi vypadala vedle své dcery, jako by pocházela z jiného světa. Štítivě mi otřela ramena v místech, kde tušila, že se mě dotýkala mamka, naznačila objetí i polibek a sladce se na mě usmála.

„Vítej doma, holčičko!“

„Díky, babi... ehm, Claire,“ opravila jsem se rychle a dělala, že nevidím stín, který se jí mihl přes tvář. Tahle noblesní dáma totiž nesnášela jakoukoliv připomínku svého věku; nutno podotknout, že na své roky vůbec nevypadá.

Když jsem jí poprvé řekla babi, málem se z toho nervově zhroutila. Okamžitě vyrazila ke svému psychoanalytikovi a tři hodiny se mu zpovídala z nových, zatím nepoznaných pocitů. Dědovi a mamce trvalo dlouhé měsíce, než jí vrátili ztracenou rovnováhu a rozmluvili plastiku obličeje. Babička byla prostě správně trhlá, stejně jako celá moje rodina. Vlastně jsem si ani neuměla představit normální, klidný život, jaký vedly moje spolužačky. Už to, že jsem pendlovala přes půlku světa, abych strávila nějaký čas s matkou, je dost nezvyklé.

Jenže kdo mohl tušit, že vynikající studentka práv – a tou mamka skutečně bývala – zatouží mezi třetím a čtvrtým ročníkem vysoké školy poznávat svět. Prázdniny se rozhodla strávit putováním po Evropě. Při zastávce v Praze potkala v jedné hospůdce tátu – studenta filmové fakulty, tehdy občasného herce v reklamách a modela – a bezhlavě se do něj zamilovala. Láska, alespoň podle jejich vyprávě-

vení, jako z románu, trvala pět let. Pět let, během nichž se mamka rozhodla přestoupit na univerzitu do Prahy a spojit svůj život s někým, koho ani pořádně neznala. Kdybych se narodila v době hippies, dalo by se to omluvit účinkům většího než malého množství marihuany a jiných omamných látek, ale takhle jsem rodiče vůbec nechápala.

Ta jejich posedlost jednoho druhým se mi zdála nepochopitelná. Podle babičky nebyla tehdy s mamkou rozumná řeč. Zatímco dcera si užívala svou osudovou lásku, Claire trpěla jako zvíře. Nakonec neváhala sednout na letadlo a vyrazit do maličké země v srdci Evropy, aby dceři ten šílený nápad vymluvila a přivezla ji zpátky do Bostonu.

Našla ji v miniaturním bytě, a s obrovským břichem. Jenže o tom, že by se vrátila do Ameriky, nechtěla moje mamka ani slyšet. A kdyby snad i slyšet chtěla, doktoři už jí dlouhý let nedoporučili. A tak jsem spatřila světlo světa já. Láska rodičů však brzy vyprchala. Věčné neshody vznikaly kvůli příliš odlišným temperamentům, kvůli nedostatku peněz a kvůli mladým herečkám či modelkám, kterým táta prostě nedokázal odolat.

Mamka, horká hlava, se rozhodla, že dá tátovi za vyučenou. Sbalila se a nasedla na první letadlo do Bostonu. Beze mě! Myslela si, že se táta odpovědnosti zalekne, nebo se alespoň vyděsí jeho mladičké milenky a vzdají se ho. Spletla se. Byly mi tři roky, takže bych si neměla nic pamatovat, ale tu bolest i ztrátu si dokážu vybavit ještě dnes.

„Máma nás opustila,“ řekl mi tenkrát táta. „Ale my to spolu zvládneme, zlatíčko.“

Stali se z nás spojenci. Spojenci proti všem, včetně mámy a babičky – obě se mě snažily získat do péče. Marně. Od té doby se táta s mamkou jen hádali. Nedokázali na sebe promluvit slušně jedinou holou větou. Ště-

kali na sebe v telefonu, v dopisech a později i přes Skype a ICQ. Takže bych vlastně měla být ráda, že k sobě našli po čtrnácti letech cestu, ale nějak mi k absolutní radosti něco chybělo. Třeba vlastní postel.

Z okna auta jsem sledovala ubíhající krajinu. Ani jsem se nesnažila skrýt pořouchlou radost z toho, že mamka nekompromisně vykážala mou osobní ochranku z auta – nechala ji stát na letišti a potupně nahánět taxi.

Daleko od tatky se můj problém nezdál tak ohromný, tak palčivý, tak strašidelný. Mohla jsem volně dýchat, aniž bych se neustále ohlížela přes rameno, jestli mě někdo nesleduje.

„Jsem strašně ráda, že jsi tady,“ rozplývala se mamka. „Stihla jsem ti i vymalovat pokoj.“

„Pche,“ ušklíbala se Claire sedící na zadním sedadle se zády rovnými, jako by spolkla pravítko. „Prý vymalovat. Další takový pokoj je k vidění jen v cirkusu. Nemáš vkus. Po kom jenom jsi?“

Mamka si babiččiným vyšilováním hlavu nelámala.

„Po tobě,“ odvětila s naprostým klidem. Ignorovala matčin šokovaný výraz a spiklenecky na mě mrkla. Byla šťastná.

Zvláštní, jak rychle jsem si zvykla na život bez ní. Původně se s tátou dohodli na střídavé péči, jenže když jsem začala chodit do školy, šlo o hodně nepraktické řešení. Nemohla jsem dost dobře létat z Prahy do Bostonu a zpátky každý měsíc a každý měsíc začínat znovu v absolutně odlišné škole. Naši se domluvili, že pro mě bude nejlepší vystudovat v Praze. České školy jsou kvalitní, ale hlavně zadarmo, ačkoliv babička by ochotně zaplatila majlant, jen abych zůstala ve Státech.

„Zítra si dáš ještě volno, ale ve středu už půjdeš do školy,“ prohodila mamka, jako by mi četla myšlenky. „Máš to kousek.“

Cítila jsem, jak mi z tváře vyprchala barva. Škola! Na tu se mi zrovna teď myslet nechtělo. Noví lidé, jiný studijní systém, maturita.

Mamka postřehla mé zaváhání. „Neboj, je to soukromá střední škola, chodí tam děti bostonské smetánky. Takže Billy se tam určitě ztratí.“

Billy? No, čím dál lepší. Nejen že mě nutili dokončit školu v úplně jiných podmínkách, ale ještě budu mít za zadkem obrovitého černocho. Fakt jsem zvědavá na místo, kde se Billy ztratí. Copak se v davu schová třímetrový grizzly?

Dům v jedné z nejbohatších bostonských čtvrtí je, jak jinak, pořádně okázalý. Babička si prostě potrpí na luxus. Už dávno mě nepřekvapovala jeho rozlehlost, tepaná kovová brána chránící soukromí jeho obyvatel, mohutné vzrostlé stromy, živý plot a nespočet kamer sledující každický milimetr pozemku.

Dům byl na první pohled impozantní, velmi nápadně připomínal architekturu Londýna z počátku minulého století. Kombinace tmavých pálených cihel a bílého zdobení oken se líbila i mně, a to jsem jakýmkoliv uměleckým cítěním totálně nepolíbená. Na druhý pohled byl ještě ohromnější. Obrovská vstupní hala by spolehlivě schovala před deštěm stohlavý dav, a přesto by tu stále měl každý dost místa na tanec.

Strohé vybavení v podobě starožitné sedací soupravy a miniaturního stolku nemělo odvádět pozornost od obrazů na zdech, mezi nimiž se kromě rodinných portrétů

schovávala i díla skutečných mistrů. Návštěvník, který čekal na přijetí, si tak mohl krátit čas prohlížením těch nejznámějších obrazů z dílny van Gogha, Renoira nebo Rubense. Okázalost. Něco, co mi bylo na hony vzdálené, stejně jako má babička.

Jako stín jsem se ploužila domem plným nádherných kousků nábytku, porcelánu i drahých látek a čím hlouběji jsem se do něj nořila, tím hůř mi bylo.

„Emmo! Už jsi tady! Vítej, holčičko, jaká byla cesta? Určitě máš hlad, vid’?“

Rudolící, podsaditá Hilda, babiččina hospodyně, která vládla pevnou rukou nejen celému domu, ale především kuchyni, mě sevřela v objetí a přitom lamentovala: „Co ti to jen ten tvůj zpropadenej táta zase provedl? Teď jsi jako štvaná zvěř. Nemá rozumu, co by se za nehet vešlo, to říkám pořád. Beruško moje, tady už jsi v bezpečí a neboj se, že...“

„Hildo!“ Mamka rezolutně zavrtěla hlavou, aby zastavila proud výčitek. Jasně, kdyby mamka poslechla babičku a nechala mě od malička studovat tady, neocitla jsem se v téhle situaci, ale pomůžou teď někomu výčitky?

„No jo, no. Však už mlčím. Jako kdyby to děvče samo netušilo, v jakým je průšvih. Tak pojď.“ Vzala mě pod paží. „Ohřeju ti lasagne. Tentokrát se mi fakt povedly.“

Nechala stát mamku s babičkou v obývacím pokoji a unesla mě do kuchyně.

Kuchyň! Málem bych zapomněla, že i v tomhle snobském domě je místo tak útulné, teplé a příjemné. Vlastně jediné místo, kde jsem ochotná, kromě vlastního pokoje, trávit víc času.

Rustikální kuchyňská linka vévodila celému prostoru. Usadila jsem se na barovou stoličku za pult a láskyplně pohládila desku stolu. Tohle byl domov. Vůně linoucích se

z trouby, zelené bylinky na okně i všude kolem, zavěšené pytlíky s kořením, svazky cibule, česneku i sušené máty, pruhované závěsy, luční kvítí ve váze a Hildina sbírka hrníčků, řada skleniček se zavařeninami i sušenými houkami. Tady, mezi tím vším, jsem trávila čas nejraději.

Hlavou se mi honily obrázky z dětství jako v němém filmu. Byla jsem tak zabraná do vzpomínek, že když přede mě Hilda postavila porci lasagní jak pro partu zedníků na fakt náročné stavbě, pěkně jsem se lekla. Pobídla mě: „Jez a povídej. Jak je?“

„Mizerně.“ Bylo mi tak zle jako už dlouho ne. Dlouhý let, strach z násilníků i nového života udělaly své. Cítila jsem se, jako by mě někdo sežvýkal a potom znovu vyplivl. Jako by mne přejel parní válec nebo přese mě přeběhlo stádo slonů. Byla jsem slabá, malátná, vyděšená a nešťastná.

„Holka, nesmíš házet flintu do žita,“ uklidňovala mě ta dobrá duše. „Hlavu vzhůru. Víš, já věřím na osud. A věřím, že všechno se děje z nějakého důvodu. A z nějakého důvodu máš být teď tady a ne v Praze.“ Mateřsky mě pohladila po zádech. „Povídej, z čeho máš strach?“

Nevěděla jsem, čím začít. Strach jsem měla i jen z toho vystrčit nos na ulici. Ale přece jen mě něco trápilo asi nejvíc.

„Škola,“ přiznala jsem ostýchavě. Sice mi nebylo pět, ale při pomýšlení na novou školu jsem cítila vnitřní třas.

Hilda mávla rukou. „Bude to těžký, to víš. Ale jak dáš najevo slabost hned první den, dostanou tě a potáhne se to s tebou celou dobu. Musíš být silná. Co dál?“

„Billy.“

„Billy? Ten starej opičák je tady s tebou?! Neviděla jsem ho.“

Usmála jsem se při vzpomínce na jeho šokovaný obličej, když ho mamka nechala stát na letišti.

„Je, a připravený mě chránit všude, kam se hnu.“

„I Billy je jenom člověk, navíc chlap, toho zvládneme levou zadní,“ odmávala mé starosti rukou. „Co tam máš dál?“

Přijdu o šampionát, mám strach o tátu a z násilníků, co po mně jdou. Stesk po domově, kamarádech, starých jistotách...

Vedle Hildy jsem se cítila líp. Byla jako zázračný lektvar.

Jenže jsem nemohla žít pořád v kuchyni.

Jakmile jsem se vyplížila ze dveří, v mžiku u mě stála babička. Je jako ostříž. Hlídá každý můj pohyb.

„Emmo, drahá, pořád sis to nerozmyslela?“ nasměrovala mě do dlouhé chodby. „Víš, že tady máš vše, co potřebuješ. Nemusíš bydlet v té hrůze za domem.“

Tou hrůzou myslela maminčin domek schovaný na konci dokonale zorganizované a upravené zahrady. Podle mě byl perfektní. A to i navzdory tomu, že mu vévodila obrovská, od oleje zamazaná garáž – maminčin ráj.

„Raději bych žila u mamky, než v tomhle muzeu ba... Claire, ale děkuju za všechno.“ Babička nehnula ani brvou, ale z jejího postoje bylo patrné, jak se jí moje odmítnutí dotklo. V jejích očích se jí život vůbec nedařil. Toužila po holčičce, kterou bude oblékat do drahých, nabíraných šatiček a představí ji společnosti přesně podle starodávných tradic na plese debutantek. Namísto toho se musela potýkat se svéhlavou dcerou, co si vždycky prosadila svou.

Ve chvíli, kdy se podařilo dostat dceru zpátky do Států z kdovíjaké země, babička se těšila, že se mamka stane právní koncipientkou v rodinné firmě, ale mamka si zase postavila hlavu a stala se něčím tak zoufalým, tak špinavým, tak nechťeným, opovrženímhodným, jako je automechanik. A co víc, založila si vlastní firmu.

Babička vůbec neocenila, že mamka začala z ničeho, protože ji samozřejmě odmítli v tak šíleném nápadu podporovat, ani že to dotáhla tak daleko, že dnes spolupracuje s největšími automobilkami v zemi i po celém světě, je vyhledávanou odbornicí na design i na vnitřní vybavení aut, ani že má velmi slušné živobytí.

Já jsem taky nezapadala do babiččiny představ. Namísto sukní jsem dávala přednost pohodlným džinsům, případně sportovním kalhotám, ples byl pro mě utrpením a nejraději jsem trávila čas skákáním.

Claire si mě chvíli mlčky měřila, možná přemýšlela, kde udělala v životě tu osudovou chybu, že se jí všechno takhle zběsile vymyká z rukou, ale nakonec jen vzdychla a hrdě odkráčela.

Uf, to by bylo. Teď se jen zabydlet.

II.

První dvě noci jsem se několikrát vzbudila zalitá potem, protože jsem ve snu utíkala tlupě násilníků. Ráno mě zastihlo nevyspanou, s tmavými kruhy pod očima, s náladou pod psa.

Ani sprcha ze mě nesmyla napětí. S povzdechem jsem utřela zrcadlo, a to mi vrátilo obraz vystrašené holky, která za necelý měsíc, přesně na Štědrý den, oslaví osmnáctiny. Se zaujetím jsem si prohlížela dlouhé vlasy, co si žily svým vlastním barevným životem. Mají několik odstínů hnědé, od té nejtmaší přes světle mahagonovou až po jemně načervenalou. V odrazu slunečních paprsků má bohatá hříva vypadá, jako by ani jeden vlas nebyl barevně stejný s tím dalším. Tmavě hnědé, v přítmí téměř černé oči byly doširoka otevřené, zběsilým mrkáním jsem se snažila zaplašit ten pološílený výraz v nich, ale příliš se mi to nedařilo. Přemýšlela jsem, jak sem asi zapadnu.

O nové škole jsem věděla, že je mezinárodní a navštěvují ji děti diplomatů, herců nebo bohatých podnikatelů. Skvělé místo, kam uklidit někoho, jako jsem já. Škola tak hlídaná, že z toho nejprísnějšího vězení by se člověk dostal snáze.

„Jsi krásná,“ zašeptala za mnou mamka.